

rozlehl ostrý třesk, jak páłka naplno zasáhla nadhrozený fastball. Hilton bez meškání oběhl první metu a bez spěchu a stresu pak dorazil na druhou. A to byl přesně okamžik, kdy jsem si řekl: *Jo, to je ono, zkusím něco napsat.* Ještě si pamatuju tu jasnou oblohu, nový trávník, který se právě začínal zelenat, i třesnutí pálky o míč. V tu chvíli se něco tiše sneslo z nebe a já to neomylně zachytil.

Neměl jsem žádné ambice stát se spisovatelem. Chtěl jsem prostě jen něco napsat, cokoliv, bez žádných dalších úmyslů. Aniž bych měl nějakou konkrétní představu, co to vlastně má být, cítil jsem, že bych teď možná svedl napsat něco, co bude stát aspoň trochu za to. Dostal jsem chuť vrátit se domů, sednout si za stůl a pokusit se něco sepsat, neměl jsem ale jediné slušné plnicí pero. Vydal jsem se proto na Šindžuku do knihkupectví Kinokunija, koupil si balík standardních rukopisných archů a plnicí pero Sailor v ceně asi tak tisíce jenů. Počátečního kapitálu jsem opravdu neinvestoval moc.

Tohle se stalo na jaře. Na podzim už jsem to měl hotové, zhruba dvě stě stránek o čtyřech stech znacích každá. Dopsal jsem a cítil se dobře. Ani jsem pořádně nevěděl, co si s hotovou prací počít, ale z jakéhosi nadšení jsem ji poslal do literárního časopisu do soutěže o cenu pro začínající autory. Podle toho, že jsem si tehdy ani neudělal kopii, to vypadá, že by mi snad ani moc nevadilo, kdyby se celý ten rukopis v případě neúspěchu někam ztratil. Šlo o knihu, kterou dnes vydávají pod názvem *Poslouchej, co zpívá vítr*. Spíš, než jestli ta věc někdy spatří světlo světa, mě tehdy zajímalo, jestli ji vůbec dokončím.

Na podzim toho roku vyhráli dosavadní věční smolaři Yakult Swallows konečně ligu, postoupili do Japan Series, rozdrtili Hankyu Braves a získali tak celojaponské prvenství. Něko-

likrát jsem se na ně celý rozechvělý vypravoval na stadion u Kórakuenu (tým Yakultu ve snu nenapadlo, že by snad mohli zvítězit, a tak postoupili právo hrát na svém domovském hřišti Džingú turnaji Velké šestky). Což je důvod, proč mám na ten podzim tak živé vzpomínky. Byl to opravdu výjimečně pěkný podzim, kdy bylo v jednom kuse nádherně. Nebe bylo tak vysoké, že skoro mizelo z dohledu, a jinanové stromořadí u Galerie svítilo dokonale zlatou barvou, ještě nádhernější než jindy. Byl to můj poslední podzim, než se ze mě stal třicátník.

Když pak následujícího roku na jaře zavolali z redakce Gunzó a řekli mi, že moje práce postoupila do finále, už jsem úplně zapomněl, že jsem se přihlásil do nějaké soutěže o cenu pro mladé autory. Můj každodenní život běžel zkrátka trochu moc hekticky. Když mi to takhle najednou sdělili, nechápal jsem nejdřív vůbec, o co vlastně jde. Málem jsem jen tak zůstal koukat s otevřenou pusou. Tu práci ale každopádně nakonec ocenili a v létě ji vydali knižně. Kritiky byly celkem příznivé. A tak jsem ve svých třiceti letech, aniž bych pořádně věděl jak a aniž bych o to nějak zvlášť usiloval, úspěšně debutoval jako nový autor. I mě samotného to překvapilo, ale asi ještě víc byli překvapení moji známí.

Potom jsem během práce ve svém podniku dopsal i druhou knihu, kratší román *Pinball, 1973*, do toho ještě napsal i několik povídek, a dokonce přeložil i nějaké povídky od Francise Scotta Fitzgeralda. *Poslouchej, co zpívá vítr* i *Pinball, 1973* byly nominovány na Akutagawovu cenu a obojí prý mělo velkou šanci, ale cenu jsem nakonec nedostal. Mě to ale, abych byl upřímný, ani moc nevadilo. Spíš mi dělalo starost, že jestli vyhraju, začnou se na mě hrnout novináři a nabídky na literární zakázky, a bude mě to v podniku zdržovat od práce.

Řídil jsem podnik (vedl jsem účetnictví, kontroloval zásoby, sestavoval zaměstnancům pracovní dobu), sám navíc den co den stával za pultem a připravoval koktejly nebo jídlo, a když jsem se vrátil domů, ještě jsem u kuchyňského stolu psal rukopis, dokud jsem nezačal usínat – takový život jsem vedl skoro po tři roky. Chvillemi mi připadalo, že oproti ostatním vlastně žiju ne jeden, ale hned dva životy. Každý takový den mě samozřejmě fyzicky vyčerpával, a psát při podnikání ve službách mi navíc přinášelo nejrůznější obtíže. Tahle práce totiž obnáší, že si nemůžete vybírat, co k vám bude chodit za lidi. Ať přijde, kdo přijde, musím se (pokud to tedy není někdo vyloženě odpudivý) na dotyčného usmát, uklonit se mu a říct „Dobrý den, jen račte dále“. Díky tomu jsem se taky setkal s hezkou řádkou zvláštních lidí a zažil tak podivné věci, že bych to nikdy nečekal. Během takového života jsem do sebe pokorně a s chutí vtřebával všechno možné. Myslím, že jsem si ten nový svět, který se mi otevřel, i nové impulsy, co mi přinášel, dokázal aktivně, konstruktivně užít.

Jenomže, čím dál víc ve mně vzrůstal pocit, že bych chtěl napsat nějaké rozsáhlejší, solidnější dílo. Ty první dvě věci, *Poslouchej, co zpívá vítr a Pinball, 1973*, jsem v podstatě psal hlavně pro samotnou radost ze psaní, a co se provedení týkalo, byla v něm i místa, se kterými jsem nebyl na sto procent spokojený ani já sám. Jelikož jsem k rukopisným archům sedal, jakmile jsem si jen v práci našel nějakou půlhodinovou nebo hodinovou mezeru, a psával unavený a doslova o závod s časem, nemohl jsem se na to ani pořádně soustředit. Při podobném roztěkaném psaní člověk možná svede napsat i jakž takž zajímavé a originální věci, ale ne něco, co by mělo závažnější obsah a šlo by do hloubky. Když už mi tu byla dána taková vzácná

šance ke spisovatelské dráze (což, jak nemusím dodávat, je štěstí, které se nedostane každému), chci udělat, co se jenom dá, chci napsat aspoň jednu knihu, se kterou bych mohl být sám spokojený – podobné touhy byly přece docela přirozené. A říkal jsem si taky, že bych dokázal napsat i něco mnohem delšího. A tak jsem nakonec po zralé úvaze rozhodl svůj podnik na čas zavřít a soustředit se výhradně na spisovatelskou dráhu. V té době moje příjmy z podniku o hodně převyšovaly ty ze psaní, ale tím jsem se prostě a jednoduše nemohl zatěžovat.

Spouště mých známých se takové rozhodnutí nezamlouvalo. Anebo jen pochybovačně kroutili hlavou. „Když už se ti ten podnik konečně rozběhl, nebylo by lepší svěřit prostě někomu vedení, a pak si někde psát, jak se ti líbí?“ radili mi. Myslím, že z obecného hlediska měli úplnou pravdu. A většina lidí si tehdy asi ani nesvedla představit, že bych mohl uspět jako profesionální spisovatel. Já se ale nedokázal řídit tím, co mi radili všichni okolo. Ať totiž dělám, co dělám, musím se do toho vložit skutečně naplno, jinak se cítím nesvůj. Nesvedu jen tak někomu svěřit podnik a sám si pak někde jinde v klidu psát. Zabírám vždycky, co mám síly, a když neuspěju, tak všeho nechám. Pokud bych v něčem neměl uspět proto, že jsem do toho nedal všechno, mrzelo by mě to pak asi ještě hezky dlouho.

A proto jsem se, přes odpor svého okolí, zřekl veškerých práv na svůj podnik, a rozhodl se, být ne bez jistých rozpaků, žít nadále pod vývěsním štítem „spisovatele“. „Prostě mě nech takové dva roky dělat, co uznám za vhodné. Když to nevyjde, můžu si přece ještě vždycky někde otevřít nějaký malý bar. Zatím mi není tolik a pořád je čas začít znova,“ vysvětlil jsem ženě. „Dobře,“ řekla mi na to ona. Tou dobou nám pořád ještě